

כציון תצא תורה

• מהלך דברי כ"ק רבינו שליט"א •
מתוך השיעורים שטאמרו במשך השבוע האחרון

ומי ינחם אותי?

זהו הדבר הכי מרגיז • מי אמר שנפילה היא דבר רע, לא טוב? • וכיצד מותקיימת הנבואה בימינו - עין בעין? • ההבטחה שהולכת ומתגשמת

רק לפני שבועות ספורים ישבנו ובכינו על הארץ,
על בית המקדש שניטל מאתנו.

והנה, מיד לאחר מכן קמנו כשהבטחה מפורשת
בידינו: "אֲנֹכִי אֲנֹכִי הוּא מְנַחֵמְכֶם!" הבטיח לנו
הבורא, ממלא לנו את חגווי הנפש הריקים
והכאובים.

סליחה על המילה, אבל זה ממש נשמע כאילו ו-
הוא הבטיח אך למעשה לא קורה מכך כלום.

זה נראה כביכול הבורא הבטיח שינחם, אך עדיין
זה כאלפיים שנים בהם אנו כבר מצפים, ממתנים,
מקווים ומייחלים ליישום ההבטחה.

אז מה איתה, עם הנחמה? למה היא עדיין לא
מגיעה באמת? הרי ההבטחה נאמרה. מפורשות!

□ ■ □

ב • כלום. גארנישט.

כששאל הרבי את ר' אשר מהי ה'אתערותא דלתתא'

א • אִמְרַת - תְּקִים

אחד הדברים הכי מרגיזים בחיים - אם לא ה-מרגיז
- הוא: שאנו מקבלים הבטחה מפורשת וחד-
משמעית, אבל בכל-זאת לא נראה שהיא בכיוון
להתממש...

תחשבו על זה: כבר שנים שמבטיחים לנו הבטחות
זהב - ואנו עדיין מחכים להן.

כמה פעמים אמרו לנו ש"זה יגיע. היום!", אבל מאז
כבר עברו כמה וכמה ימים והדבר עדיין לא הגיע.

זה הכי מתסכל!

מילא אם לא תנקוט בתאריך מסוים, עוד איכשהו
ניתן למרוח את התקווה, את הציפייה לדבר הכה
נחשק.

אבל ברגע שכבר נקטת בתאריך, ברגע שההבטחה
יצאה מפוך - הגיע תורך למלא אותה.

זו לא חכמה להבטיח - אך לא לקיים.

אותה עלינו להחיות ולעורר, קיבל הוא תשובה די תמוהה: "גארנישט"...

לאחר שניסה שוב ושוב לברר את מהות התשובה שבעצם סותרת את עצמה, הרחיב ר' אשר: "עצם זה שאנו יודעים שאנחנו לא עושים כלום, גארנישט, זוהי כבר ה'אתערותא' הגדולה ביותר שיכולה להיות!"

ובניתוח המילים: 'התעוררות' היא לא משהו שאנו צריכים להפעיל, להניע.

פשוט לשתוק, לדעת שלא אנחנו אלו שעושים את המצוות - זו ההתעוררות הגדולה ביותר.

וזה לא מסתיים שם, בהתעוררות. אלא לפני שניגש לקיים כל מצווה / לימוד / גמילות חסדים / מעשים טובים, עלינו לזכור: גארנישט.

אני מצד עצמי לא עושה כלום. איי, אני כן ניגש עכשיו לעזור ליהודים? נכון. הבורא נתן לך את הכוח לכך.

נו, זה אכן נשמע מהלך יפה. לא אני זה שעושה - רק הבורא. אבל.

אבל איך בדיוק נגיע ל'גארנישט' הזה? מה, וכי אצטרך להתכחש למציאות שלי? להסתיר את זה שאני כן נגוע בקרדיטים? שאני כן מחפש פידבקים?

איך נגיע לחיבור עם הבורא, כשאני עוד לא 'גארנישט' אחד גדול? מהי הדרך לשם?

□ ■ □

ג • הצד הטוב שבפרק החבוי

כאן נכנס לו הפרק הפחות רצוי בחיים.

הוא מורכב מכשלונות, מתובל בכאבים ובהתמודדויות לא קלות בכלל, וכמו כן החסרונות והמעברים בחיים גם הם מצטלבים בו בדיוק.

הפרק ההוא שעליו לא נדבר עם חבר הילדות שנפגוש. נעדיף להתעסק בהצלחות, בכסף, ברגעים בהם חייכנו, במקומות בהם הצלחנו וכבשנו.

אז נכון, הפרק ההוא ממש קשה. אבל בואו נפתח זאת:

רק מהפרק ההוא אנחנו מגלים שאיננו יכולים. שאנו לא כה מוצלחים...

יותר מזה: הנפילות והמעידות בחיים מציבות מולי מְרָאָה אחרת. מראה של חוסר-אונים, של אדם מושפל, מבואס.

בלי הכאבים - היינו ממשיכים להתעטר בתארים נוצצים ובתהודות חוצות ארצות.

אבל פתאום מגיע לו הכאב - ומחורר את בועת ההתנשאות שלנו.

ושם, כשאנו ניצבים מול החור ההוא אנחנו מגלים דבר די נדיר בחיים: גארנישט...

פתאום, כשאנו מוצאים את עצמנו מחוץ לבועת השלמות שאפפה אותנו עד להפצעת ההתמודדות - אנו מגלים שחיינו בה, בבועה. אנו רואים שיש עוד דברים מחוץ לה, אנו מגלים עולם שלם של משימות שאנחנו לא באמת נוכל לעמוד בהם, עולם של שפלות, של הכרה ביכולות ובחסרונות שלנו.

אבל שוב: זה מגיע רק לאחר הכאב. רק הוא גורם לבועה להתמוסס. בלעדיו - לעולם לא נוכל להתבונן קצת בעולם שמחוץ לבועת השלמות, האגואיזם, החוסן והחוזק שלנו.

אז הכאבים לא בהכרח באמת באים בשביל להכאיב. הם פה בשביל לעורר אותנו אל הבורא.

זוהי 'אתערותא דלתתא': שאנו מכירים בחסרונות שלנו - ודווקא מעומק השפל זועקים לבורא שיציל אותנו.

ההתמודדות למשל, לא באה להכשיל אותנו חלילה. היא באה לפתוח לנו ערוץ ישיר עם הבורא.

הקשיים בחיים? לא כדי שנמעד בהם. אלא משום שרק דרכם נוכל להתחבר לבורא, לשאת אליו תפילה.

□ ■ □

ז • יִישׁר כַּח, כְּאֵבִים!

אז במחשבה שנייה, בלי הכאבים היינו חיים בבועת אגו נפוחה.

ומצד שני - מול עינינו עומדת לה מטרה בחיים:

להתחבר לבורא.

נו, אז איך פותרים את הפרדוקס המגוחך הזה? גם להתחבר לבורא - ובד בבד לחיות בחיי שלמות ללא בדל שפלות?

הרי למה שנרים אליו עיניים כשהכול נוסע וזורם? למה שנבקש עזרה כשאנו מסודרים די יופי?

לכן, מגיעה הנפילה. אם זו מעידה בקיום המצוות, אם זו מחשבה רעה על השני, אם זה כל דבר שהקפדנו עד היום לקיים - ופתאום אנו מוצאים את עצמנו בנפילה, בנסיקה למטה.

והנפילה הזו מערערת את תחושת הגאווה שכבשה את הנפש שלנו.

וכעת, כשהיא בחוץ - הבורא יכול להיכנס.

אז האם כשנפלנו בחטא / נכשלנו / פספסנו או שאכזבנו - זה אומר שאכן נפלנו?

ממש לא!

אנחנו לא יכולים לחיות בלי הנפילות. אנו זקוקים להן, איך נסתדר בלעדיהן?...

הרי רק הן מזכירות לנו שיש כאן מנהיג לעולם, ומיהו ה'גארינישט' בסיפור.

תחשבו למשל על אותו אחד שזה שנים קופץ מהמיטה בשעה מדויקת, רץ לתפילה בזמן המוקדם ביותר, וכך יוצא מבית הכנסת בכל יום בתחושה של "אה, אני זכיתי להתפלל היום!"

ואז, ביום בהיר הוא לא יקום בזמן. הוא יקום מאוחר יותר. אבוי! ברגע הראשון הוא יהיה מתוסכל.

אך הבורא לא שלח לו את המעידה הזו כדי להפיל אותו. ממש לא!

הוא שלח לו אותה כדי שהפעם, לא ייצא מבית הכנסת כבכל יום. אלא ייצא בתחושה של "כן, זה אני. ככה אני. אני לא באמת יכול לקום מוקדם. הימים שאני כן מצליח? זה הריבונו של עולם. כנראה שרק הוא מחזיק אותי"...

□ ■ □

ה • ברוך הבא, קשי יקר

תובנה זו מערערת את כל שולי הביטחון שעוד

נותרו בנו.

מהיום - אני מסוכן. אני כבר לא כזה בטוח בעצמי שאני באמת יכול / מצליח / לומד / מבין / קם בבוקר / מקיים מצוות / עומד במילה.

מהיום אני עלול בכל רגע ליפול ורק הבורא הוא זה שמחזיק אותי!

זו האתערותא, זהו ה'גארינישט' אליו כיוון ר' אשר! יוצא אפוא, שהנפילות ישארו איתנו לנצח.

לעולם לא נפטר מהנפילות. אך מה שכן נרוויח: במקום שיתפסו אצלנו לנטל - יהפכו לנכס יקר ביותר!

מהיום לא נסלק את הכאב בשתי ידיים. להפך! נפתח לו את כל הדלתות בכדי שייכנס. הרי מי יזכיר לנו שהבורא קיים אם לא הוא?...

□ ■ □

1 • מודה אני לפִּנְיָךְ

המהלך הזה שובר מוסכמות ומנתץ את הקונספציה שעד היום אחזנו בה:

תמיד ידענו שאלו שחוטאים, שנופלים - הם הרשעים, הם אלו שראויים לעונש.

אך ר' אשר אומר: ממש לא!!!

זה שהוא נפל? נו, ברור. הנפילה היא חלק מבניית הקשר לבורא.

הנה, רק עכשיו, לאחר שנפל והתגלה לשפלותו ולאפסיותו האמיתית - כעת יכול הוא להתחבר לבורא ממקום הרבה יותר פנימי ועמוק מאשר היה לפני הנפילה!

הנפילה האמיתית היא אם עוזבים את הבורא. אם נשברים מהנפילה עצמה...

אם אכן לא רואים את הבורא בקושי ובכאב ונכנסים לדכדוך וייאוש - זו הנפילה!

אך הנפילה עצמה? היא לא יותר מקרש מקפצה לבורא.

להפך: דווקא הכאב פותח את האתערותא מלמטה - כדי שנוכל לקבל את זו מלמעלה.

אם אנו מחוברים לבורא משך כל הזמן - זו ההתעוררות הגדולה ביותר!

וזה אמור להיות המדד: הציבור לבורא.

כשאנו עולים על המיטה ומתחילים לעבור על מה שחווינו היום, על הנפילות ועל הקשיים - אסור לנו למדוד במה נפלנו ונכשלנו ובמה הצלחנו.

זו טעות מיסודה. כי הנפילה - היא לא נפילה, וההצלחה - גם היא לא הצלחה אם הבורא לא שם...

רק המדד יהיה כמה פעמים ראינו היום את הבורא, מתי זכינו שהוא יעמוד לנו מול העיניים, ומתי שכחנו ממנו.

□ ■ □

ז • לחיות או למות?

למשל, אמר הרבי, ניקח את הענין של מסירות נפש.

כולם לומדים שמסירות נפש היא מצווה נשגבה ביותר, משהו נעלה שלא כל אחד זוכה, בטח ובטח שלא כל יום.

אך לא.

מסירות נפש פירושה: **לומר ולהכיר בכך שלא אני עשיתי, ורק הבורא הוא זה שהצליח!**

צדיקים אמרו שלחיות על מסירות נפש - הרבה יותר קשה מאשר למות עליה.

כי לחיות בכל שניה בשפלות, לא להישבר ולראות את הבורא - זה אכן יותר קשה מאשר למות על

מסירות נפש.

לומר 'אני לא יודע' - זו מסירות נפש. אוהו מסירות נפש!

□ ■ □

ח • אין לך נחמה גדולה מזו נחמה אנחנו מחפשים?

אין לך נחמה גדולה יותר מאשר שנמצא את הבורא, שנתחבר אליו!

הרי למה אנו מחכים ומייחלים? לבנין מפואר ופומפוזי?

לא!

אנו מחכים למקום שבו נוכל לראות באופן יותר מוחשי את הבורא בחיים.

ואנו כבר יודעים: את הבורא לא נמצא בשום מקום. רק בכאבים, בנפילות ובהתמודדויות שלנו.

נו, ואם זו המטרה - הרי שכבר בגלות אנו מוצאים נחמה!

הנה את נחמה. את פה בכעס, את פה בכאב, את פה בשעת מלחמה, את פה בניסיון, את פה בקושי, ואת פה בגלות.

אם רק נשכיל למצות את ההזדמנות שניתנת לנו, דווקא כעת כשהגלות הולכת ושוקעת יותר ויותר, ונתחבר דווקא ממנה לבורא -

נבנה את בית המקדש!

דווקא מהגארנישט...

יוצא לאור ע"י

• אֱלֹמֶת אֹר | געדיאנק מתוך השיעור •

'השם נתן והשם לקח'. אין כאן שני חלקים. אלא הלקיחה - היא עצמה חלק מהנתינה...

להצטרפות לרשימת התפוצה: sh035702728@gmail.com